

Τὰ σκαλιὰ

χαράζει τὸ μεταξωτό της πρόσωπο, βάνει ψηφίδα στὰ ματόφυλλα, στὸ φρύδι, καὶ κάνει μοιρασιά ἀκριβὴ στὰ μαῦρα της μαλλιά, βάνει πετράδια στὸ γυμνό της τὸ κορμί —μπὰς καὶ δὲν πιάσουν οἱ γητιές— νὰ ξεφουσκώσει... Μέχρι πού, λένε, τριβεται ὀξεΐδια, νὰ δείχνει ἀλλιώτικη μὲς στὴ νυχτιά, νὰ ξεγλιστροῦν τὰ ξωτικά ἀπ' τὸ παραθύρι της... Ξέρω κι ἐγώ; Πάντως τότε κατάρφερε τὸ κόντε. Καὶ λένε ἀκόμα πὼς τὸν ἔσερνε, σὰν βράδιαζε, στὴν ἄκρια τοῦ χωριοῦ, στὶς ἐρημιές, κι ἔσταζε κόμπους τὸ κερί στὰ ξεροπήγαδα καὶ πὼς κατέβαζε τ' ἀστέρια καὶ πὼς, μιὰ νύχτα, τὸν τραβήξαν ἀπὸ τὴ στέρα τοῦ χωριοῦ, κι ἴσα πὺν πρόφταξε ν' ἀδειάσει ἀπ' τὸ λαρύγγι του ἔνανε μαυροκίτρινο ποταμό καὶ πάει...

Ὁ ἄλλος, πέρα στὰ βουνά, σὰν δὲν τὸν σπάραζε ὁ βήχας —τὸ χτικιό— συμμάζωνε τὰ νέφελα καὶ τὶς φωτιές, καὶ τὶς ξαμόλαγε πάνω στὰ σπίτια καὶ στὰ ζωντανά, κι ἔχουν νὰ ποῦν, αὐτὸς τὸν σκούνηξε ἀπ' τὸ φρύδι τοῦ βουνοῦ, νὰ πέσει στὸ νερὸ καὶ νὰ τὸν χάσουμε.

Τίποτα δὲ θυμοῦμαι ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδι· ἔξω πὺν ἔριχνε χαλάζι· χοντρό.

Λέγανε πάλι, τὰ χρόνια τὰ κατοπινά, πὼς πήγαν στὸ γιολό, καὶ πὼς μπαρκάρισαν, κι ἄλλοι, πὼς μείνανε ἐκεῖ, στὶς ἐρημιές, καὶ πὼς τοὺς φάγαν τὰ θηρία· ὁ γδικιωμὸς τοῦ κόντε λέγαν, τάχατες, πὼς τάχα βουληθήκαν τὰ ἔχη του, νὰ φάνε. Μὰ ἓνα εἶναι τὸ σίγουρο: χαθήκανε. Καὶ λέω, σκοτούρα τους τώρα ὁ κόντες καὶ τὸ λογάρι του... Ἡ στέρα νὰ γιομίσει θέλανε...

Μὲ τὸν καιρό, τοὺς ἔπαιρνε τὸ μάτι σου πὺν καὶ πὺν στὴ γειτονιά, νὰ κατεβαίνουνε στὴ βόλτα, τὸ βραδάκι: ὁ κόντες κι ἡ κοντέσα, μιὰ ὁμορφιά! Μὰ ξέχωρα αὐτή, ὅταν κατέβαινε μονάχη, τὰ πρωινά, τὰ σκαλοπάτια, μ' ἓνα φουστάνι ζαφορά, ἴσαμε δῶ... τί λέω παραπάνω...

Κανεὶς μονάχα δὲν κατάλαβε —μόλο πὺν λιγοθύμησε καὶ μιὰ φορὰ— πὼς ἡ Κασσάντρα —ἔτσι τὴν ἔλεγαν— ἔγινε ξαφνικά γυναίκα σωστή, ἄρχισε νὰ ψηλώνει, νὰ στολίζεται, κι ἐγώ, κορμμένος μὲς στὴ φυλλωσιά, βαστῶ τὸ κανοκιάλι μου καὶ τρέμω, καθὼς ζυγιάζει τὶς καρδιές της πὺν φουντώνουνε, χαράζει τὸ μεταξωτό της πρόσωπο, βάνει ψηφίδα στὰ ματόφυλλα, στὸ φρύδι,